

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Photon SPV 8 s. r. o.**, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, zastoupen Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční nám. 14, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2016, č. j. 8 A 21/2015 - 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 10. 2016, č. j. 8 A 21/2015 – 71, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Nezákonný zásah měl spočívat v tom, že ministr financí nevydal rozhodnutí o prominutí daně nebo příslušenství daně podle § 260 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Konkrétně se jednalo o prominutí odvodu z elektřiny ze slunečního záření podle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění pozdějších předpisů, nebo jeho části tak, aby byly odstraněny příčiny i následky rdousícího efektu.

[2] Městský soud při svém posouzení vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 Afs 171/2015 – 41, z něhož vyplývá, že zásahovou žalobou se lze domáhat vydání rozhodnutí ministra financí podle § 260 daňového řádu, prostřednictvím

kterého by mohl být solární odvod prominut, jen je-li zřejmé, že jiné dostupné prostředky (zejména posečkání s úhradou jiných daní) nebudou k ochraně před likvidačními účinky odvodu postačovat. Taková žaloba by navíc mohla být podle závěru soudu úspěšná pouze tehdy, pokud by žalobce osvědčil, že při své činnosti doposud postupoval s péčí řádného hospodáře, tedy že své náklady vynakládal za podmínek na trhu obvyklých, že samotný rozsah a parametry jeho podnikatelského záměru odpovídaly a odpovídají obvyklým standardům odvětví a že se v neposlední řadě pokusil využít všech běžných prostředků ochrany proti zátěži představované solárním odvodem. Zmíněné tři podmínky přitom musejí být splněny kumulativně. V projednávané věci je přitom nesporné, že žalobce nesplnil poslední požadavek v podobě nutnosti využití nástrojů podle § 156 a § 157 daňového řádu, a proto jeho žaloba nemohla být úspěšná. Nebylo tudíž nutné zabývat se posouzením zbývajících podmínek úspěšnosti zásahové žaloby. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

II.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel zejména namítal, že městský soud nebyl oprávněn odchýlit se od usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57. Stejně tak nebyl městský soud oprávněn na věc aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 Afs 171/2015 - 41, neboť tento rozsudek je v rozporu s citovaným usnesením rozšířeného senátu. K tomu, aby byl překonán názor vyjádřený v předmětném usnesení rozšířeného senátu, by bylo třeba aktivovat rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti vyjádřil i nesouhlas se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2016, č. j. 8 Afs 192/2016 - 75.

[5] Podle názoru stěžovatele je napadený rozsudek rovněž nepřezkoumatelný, protože městský soud se k některým jeho námitkám vyjádřil zcela nedostatečně.

[6] Stěžovatel dále tvrdil, že městský soud pochybil, když neprovedl navržený důkaz ekonomickým rozbořem ze dne 18. 12. 2015. V něm stěžovatel vypočetl a doložil, že posečkání s úhradou jiných daní by nepostačovalo k eliminaci negativních důsledků solárního odvodu.

[7] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil za sporné, zda se stěžovatel může úspěšně prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem domáhat vydání rozhodnutí ministra financí podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť se jedná o nenárokové rozhodnutí. Vysvětlil s ohledem na svou ustálenou praxi, jaké okolnosti považuje za nesrovnalost v daňových zákonech, která zakládá důvod pro vydání

pokračování

předmětného rozhodnutí, přičemž uvedl, že tyto podmínky nebyly v projednávané věci splněny. Skutečnost, že ministr financí nevydal ve věci solárních odvodů takové rozhodnutí, je nadto způsobila zasáhnout do práv stěžovatele pouze v případě, že na jeho straně rdousící efekt existuje a tudíž by stěžovatel patřil do potencionálního okruhu adresátů rozhodnutí o prominutí. Tyto okolnosti by tedy stěžovatel měl prokázat, což podle názoru žalovaného neučinil. Žalovaný rovněž vyslovil pochybnost, zda je institut hromadného rozhodnutí o prominutí daně aplikovatelný na „rdousící efekt“ solárního odvodu, neboť není možné na základě takového rozhodnutí ministra financí vydávat další navazující rozhodnutí posuzující individuální okolnosti případu. Podmínky prominutí je přitom třeba v rozhodnutí ministra financí vymezit obecným způsobem, přičemž nelze přihlížet ke specifickým individuálním případům, což prakticky vylučuje aplikaci citovaného ustanovení na daný problém. Judikatura Nejvyššího správního soudu není v otázce způsobu řešení rdousícího efektu rozporná. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 Afs 171/2015 - 41, nepředstavuje odchýlení se od právního názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, nýbrž pouze jeho dílčí upřesnění. Věc proto nemusela být podle § 17 s. ř. s. předložena k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Žádost o posečkání na jiných daních podle § 156 a § 157 daňového řádu nepředstavuje jiný prostředek ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s., který by bylo nutno vyčerpat před podáním žaloby. Soud se otázkou využití daného institutu žalobcem zabývá až ve fázi posuzování důvodnosti žaloby v rámci výkladu pojmu „rdousícího efektu“ solárního odvodu. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[12] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum soudního rozhodnutí je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné,

kteřé je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[13] Napadený rozsudek vyhovuje výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Městský soud v napadeném rozsudku srozumitelně odůvodnil, proč stěžovatel nedostál požadavkům na „potenciálně úspěšnou zásahovou žalobu“ ve smyslu rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 Afs 171/2015 - 41 (dále jen „rozsudek sp. zn. 1 Afs 171/2015“). K tvrzením stěžovatele, že městský soud se nezabýval některými jeho argumenty, Nejvyšší správní soud obecně připomíná, že městský soud neměl povinnost vypořádat každou dílčí žalobní námitku, pokud proti žalobě postavil právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Právě takový postup městský soud zvolil, když zamítnutí žaloby postavil na nesplnění podmínek nastavených judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil kasační námitce poukazující na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že městský soud nebyl oprávněn aplikovat závěry rozsudku sp. zn. 1 Afs 171/2015, neboť tyto jsou v rozporu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, publ. pod č. 3000/2014 Sb. NSS.

[15] Ani s touto námitkou se kasační soud neztotožnil. Je nutné zdůraznit, že závěry uvedených rozhodnutí nejsou rozporné, jak tvrdí stěžovatel. Rozsudek sp. zn. 1 Afs 171/2015 je doplněním a obohacením předchozí rozhodovací praxe soudů ve věci solárního odvodu. Tento závěr zdejší soud učinil v rozsudku ze dne 1. 11. 2016, č. j. 8 Afs 192/2016 - 75: *„Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že rozšířený senát v usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013-57, skutečně za stávající právní úpravy institut prominutí daně označil za nejprůběhavější prostředek k zohlednění individuálních účinků odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce. Tento názor byl však vysloven při posuzování, zda lze konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu a v soudním řízení, které na ně navazuje. V řízení před rozšířeným senátem nebyl prostor pro řešení likvidačních účinků a uvedené řešení bylo pouze zdůrazněno při posuzování využitelnosti jiných institutů (srov. nadpis „Posouzení dopadů solárního odvodu prostřednictvím jiných institutů“), kterými by bylo možno zmírnit dopady rdousícího efektu. V rozsudku ze dne 21. 1. 2014, č. j. 1 Afs 76/2013-68, který na usnesení rozšířeného senátu navazoval, první senát Nejvyššího správního soudu shodně jako rozšířený senát uvedl, že je primárně na zákonodárci, aby v zákoně stanovil orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout předmětnou daň. Nad rámec závěrů rozšířeného senátu první senát Nejvyššího správního soudu doplnil, že při nečinnosti zákonodárce přichází v úvahu také aplikace ustanovení § 260*

pokračování

daňového řádu, které zakládá pravomoc promíjet daň či její příslušenství ministru financí, pokud jde o daně, které spravují ministrem řízené správní orgány. V řízení vedeném pod sp. zn. 1 Afs 171/2015 Nejvyšší správní soud na uvedené závěry navázal. K řízení vedenému před rozšířeným senátem uvedl, že rozšířený senát byl vázán skutkovým a právním půdorysem posuzované věci a vlastní pravomocí řešit pouze předloženou spornou právní otázku, nemohl se vymknout do jiných daňových povinností daňového subjektu a jeho ekonomické situace. Za těchto okolností rozšířený senát pouze „modeloval možnost eliminace likvidačních účinků odvodu“. Tento popis odpovídá průběhu řízení před rozšířeným senátem. Závěry rozšířeného senátu poté doplnil první senát v tom směru, že vyvrátil dojem, který nesprávně nabyli (aniž by takový závěr z usnesení rozšířeného senátu plynul) například stěžovatelé, a sice že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí podle § 260 daňového řádu. První senát dodal, že není věcí soudní moci diktovat veřejné správě konkrétní způsoby naplnění jejích ústavních povinností; daňová exekutiva má sama možnost rozvinout úvahu o zmírnění likvidačních účinků i jinými prostředky; bylo by předčasné hodnotit, zda lze prostřednictvím posečkání úhrady jiných daní zvoleného daňovou exekutivou dosáhnout ústavně žádoucího stavu. Jinými slovy tím Nejvyšší správní soud vyjádřil, že je na uvážení daňové exekutivy, jakými prostředky naplní povinnosti pro ni plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11; prominutí daně je jen nezávazným návrhem takového prostředku a je možné, že ústavně žádoucího efektu bude dosaženo i při využití institutu posečkání úhrady jiných daní. Stěžovatelé se proto mylí, domnívají-li se, že Nejvyšší správní soud žalovaného zavázal povinností vydat rozhodnutí podle § 260 daňového řádu a že žalovaný je nečinný, nevydal-li toto rozhodnutí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. 1 Afs 171/2015-41, také nelze dovodit, že by Nejvyšší správní soud za nejprůlehlavější prostředek k zohlednění individuálních účinků odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, označil posečkání úhrady jiných daní podle § 156 a 157 daňového řádu. Ve výše popsáném vývoji judikatury Nejvyšší správní soud neshledal změnu, nýbrž pouze její doplnění, jsoucí důsledkem množících se žádostí o vydání rozhodnutí podle § 260 daňového řádu. Připuštění posečkání úhrady jiných daní jako možného prostředku, jímž lze dosáhnout Ústavním soudem stanovených povinností, nebylo v rozporu se závěry usnesení rozšířeného senátu. Jednalo se pouze o obohacení institutů zvažovaných v usnesení rozšířeného senátu, které lze při individuálním posuzování dopadů solárního odvodu využít, o institut další. Tato úvaha byla navíc učiněna nad rámec sporné právní otázky předložené rozšířenému senátu.“ Závěry uvedeného rozsudku plně přebírá zdejší soud i pro nyní projednávanou věc. V citovaném rozsudku se zdejší soud zabýval i otázkou nutnosti aktivace rozšířeného senátu zdejšího soudu, k čemuž uvedl, že „Z výše uvedeného rovněž plyne, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. 1 Afs 171/2015-41, nedospěl k právnímu názoru, který by byl odlišný od právního názoru již vyjádřeného v jiném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Pro postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu proto nebyl v tehdejší řízení důvod.“ To stejné platí i pro nyní posuzovanou věc.

[16] Městský soud tudíž nepochybil, pokud na věc aplikoval výše citovanou judikaturu, vč. rozsudku vydaného ve věci sp. zn. 1 Afs 171/2015. Ostatně v intencích rozsudku vydaného ve věci sp. zn. 1 Afs 171/2015 návazně postupoval Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 6. 1. 2016, č. j. 1 Afs 116/2015 - 30, ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 Afs 66/2016 - 34, a č. j. 4 Afs 65/2016 - 33, ze dne 22. 8. 2016, č. j. 9 Afs 110/2016 - 39, ze dne 7. 9. 2016, č. j. 7 Afs 91/2016 - 31 či ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Afs 29/2017 - 27. Podotknout dále lze, že rozsudek sp. zn. 1 Afs 171/2015 byl podroben přezkumu ze strany

Ústavního soudu, který ústavní stížnost směřující proti němu odmítl (usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3448/15). Závěry rozsudku sp. zn. 1 Afs 171/2015 proto pro nyní posuzovanou věc plně přebírá i nyní rozhodující senát.

[17] V citovaném rozsudku sp. zn. 1 Afs 171/2015 Nejvyšší správní soud vytyčil podmínky, úspěšnosti zásahové žaloby domáhající se vydání rozhodnutí ministra financí podle § 260 daňového řádu ve věci solárních odvodů. Mj. vyslovil, že: „pokud se výrobce elektřiny ze slunečního záření dostane do situace individuálních likvidačních účinků spojených s úhradou (odvedením) této daně, může požádat o posečkání s úhradou jiné daně. Správce daně posoudí jeho celkovou ekonomickou situaci a nastane-li takový účinek, rozhodne o posečkání úhrady jiné daně. Garance patnáctileté návratnosti investice do solární elektrárny (zákonem proponovaná) totiž neznamená právo každého jednotlivého podnikatele v oboru výroby elektřiny ze solárního záření na ziskovost jeho podnikání odpovídající uvedené návratnosti. Znamená pouze, že za obvyklých okolností a při vynaložení péče řádného hospodáře by zpravidla uvedené návratnosti mělo být u průměrného podnikatele podnikajícího v tomto oboru dosaženo. Proto tedy ne každé obtíže spojené s nutností unést břemeno solárního odvodu, byť by ve spojení s dalšími faktory zásadně ovlivnily hospodaření podnikatele, mohou mít likvidační účinky ve smyslu, v jakém je chápe náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. [...]“

Nejvyšší správní soud stále sleduje vývoj praxe ve věcech úhrady solárních odvodů. Je si rovněž vědom, že za současného stavu prozatím nelze předjímat, zda k dosažení ústavně žádoucího stavu, tedy k tomu, aby v těch případech, v nichž je to vskutku odůvodněné, byl případný likvidační efekt solárního odvodu eliminován, postačí uplatnit pouze institut posečkání s úhradou jiné daňové povinnosti. Je dobře možné, že vzhledem k rámcovým ekonomickým podmínkám a s ohledem na to, jaký typ osob v oboru výroby elektřiny ze solárního záření převážně podniká, postačí toliko uplatnění institutu posečkání úhrady jiné daně. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by možno veřejné správě vytýkat nevydání „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť by to s ohledem na konkrétní rámcové ekonomické podmínky nebylo nezbytné. Takové hodnocení by v současné věci bylo pouze hypotetické. Stěžovatel totiž ani nevyužil konkrétní ochrany, kterou mu § 156 a § 157 daňového řádu umožňuje a kterou exekutiva zvolila jako účinný prostředek ochrany konkrétního subjektu před likvidačními účinky solárního odvodu.

Je tak nyní na stěžovateli aby tvrdil a konkrétními argumenty a fakty týkajícími se jeho hospodaření osvědčil, že solární odvod pro něho představuje zátěž, která jej ohrožuje v jeho ekonomické existenci. Stěžovatel musí především osvědčit, že při své činnosti doposud postupoval s péčí řádného hospodáře. To především znamená doložit, že si pořídil vybavení pro svou činnost (typicky solární panely) za podmínek v dané době obvyklých a že i v jiných ohledech jednorázové i průběžné náklady jeho činnosti byly vynaloženy, resp. jsou vynakládány za podmínek na trhu obvyklých; totéž obdobně musí být samozřejmě doloženo i o způsobu a podmínkách financování stěžovatele z vnějších zdrojů. Dále to znamená osvědčit, že samotný rozsah a další parametry jeho podnikatelského záměru odpovídaly a i nyní odpovídají obvyklým standardům v daném odvětví (např. pro svůj malý rozsah neumožňují v přiměřené míře využít ekonomického efektu úspor z rozsahu; podstatným mohou být i specifické lokální, klimatické nebo jiné podmínky místa, v němž se solární panely nacházejí, anebo i nevhodné nastavení jiných ekonomických parametrů na okraji obvyklého spektra projektů obecně považovaných za slibné a skýtající rozumnou naději na rentabilitu a životaschopnost). Konečně je třeba osvědčit, že stěžovatel se

pokračování

pochtivě pokusil využít všech „konvenčních“ prostředků ochrany proti zátěži představované solárním odvodem, a přesto tyto prostředky nejsou s to zachovat jeho životaschopnost. Je tedy především povinen doložit, že využil instrumentů podle § 156 a 157 daňového řádu, a to v plné jejich šíři a ve vztahu ke všem jím placeným daním či jiným odvodům, na které jsou tyto instrumenty použitelné, a ačkoli mu jejich dobrodiní bylo poskytnuto, ani tak to nestačí k zachování jeho životaschopnosti. Teprve osvědčil-li by stěžovatel výše uvedený komplex rozhodných na sebe navazujících skutečností, bylo by to signálem, že objektivní účinky solárního odvodu jsou v jeho případě takové, že nezbyvá, než aby ministr financí vydal „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu o takovém obsahu, který situaci stěžovatele umožní řešit způsobem zajišťujícím naději na zachování jeho ekonomické životaschopnosti. Teprve pokud by ministr i za této situace zůstal nečinný, tedy pokud by exekutiva nenalezla účinné prostředky zabránění zmiňovaného nežádoucího stavu a z jejího dosavadního postupu plynulo, že ani nalézt nehodlá, nezbylo by než, aby takové účinné prostředky našel soud.“

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu v tom, že podmínky úspěšnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v nevydání rozhodnutí podle § 260 daňového řádu, stanovené v rozsudku sp. zn. 1 Afs 171/2015, musejí být splněny kumulativně. V posuzované věci je přitom nesporné, že stěžovatel se nepokusil využít všech „konvenčních“ prostředků ochrany proti zátěži představované solárním odvodem, tedy že nevyužil instrumentů podle § 156 a § 157 daňového řádu. Bylo věcí stěžovatele, aby prokázal splnění této podmínky, a to tím, že by se s příslušnými žádostmi obrátil na příslušného správce daně. Pokud tak neučinil, nemůže dovozovat, že by jeho žádosti byly neúspěšné, resp. že by nevedly k nápravě údajně nezákonného stavu. Za této situace městský soud postupoval správně, když žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[19] Stěžovatel městskému soudu rovněž vytýkal, že neprovedl dostatečné dokazování, tj. že neprovedl jeho důkazní návrh.

[20] Podle § 52 odstavec 1 s. ř. s. *soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.* Soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli. Toto právo ho však nezabavuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné. Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS).

[21] Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého soudního spisu zjistil, že stěžovatel navrhoval provést jako důkaz dokument - rozbor základních ekonomických ukazatelů, jehož prostřednictvím chtěl prokázat, že jeho současná hospodářská situace je taková, že není možné dosáhnout garantované patnáctileté návratnosti investice. Městský soud k tomuto návrhu s odkazem na recentní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu

uvedl, že jakékoli další dokazování by nemohlo přivést změnu jeho závěru o tom, že žaloba je nedůvodná. Tento závěr přitom Nejvyšší správní soud hodnotí s ohledem na výše uvedené jako zcela logický. Městský soud proto nepochybil, když tento navržený důkaz neprovedl.

[22] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu